

[Korsgaard.]

skar de 450 000 Kr. ned til maaske kun det halve, er jeg jo ikke i Tvivl om, at hermed vilde ikke følge, at Prisniveauet i al Almindelighed vilde blive nedskaaret til det halve. Det vilde altsaa komme til at virke som en kolossal Fordel for den bestemte Mand, en Mand, man naturligvis ikke kan have noget imod, men som man dog ikke paa Forhaand ønsker at give en Foræring paa 100 000 eller 150 000 Kr., uden at han paa nogen som helst Maade har gjort sig fortjent dertil.

At Inflationen ogsaa vil betyde kolossale Tab for den om jeg saa maa sige passive Kapital og ogsaa her vil virke højst ulykkeligt, ligger jo i Sagens Natur. Ogsaa af den Grund vil jeg altsaa mene, at Inflation er overordentlig lidet ønskelig.

Jeg maa afgjort erklære mig som en Modstander deraf. Men det kan jo være meget godt, at den højtærede Finansminister og mange med ham, og min Ringhed ogsaa, er imod — men det hjælper ikke paa det Faktum, at der ude i Befolkningen er mange, der, hvis der ikke sker noget andet, er for.

Men hvis Inflationen ikke faar ulykkelige Følger paa vort Eksportmarked — Muligheden derfor er der, en Mulighed, som den højtærede Finansminister gjorde til en Sikkerhed, og jeg benægter ikke, at den Risiko er der —, hvis man altsaa ser bort fra dette, tror jeg, heller ingen med Rette vil kunne bestride, at saa er Inflationen afgjort i den jævne almindelige Landboers økonomiske Interesse. Den er det, fordi den i høj Grad nedsætter hans Rentebyrde, og fordi den i hvert Fald i en Tid, nemlig indtil Forholdene atter har faaet Tid til at tilpasse sig, faktisk vil betyde en stor Nedsættelse af Arbejds lønnen; og dermed vil faktisk igen følge, at det vil blive billigere for ham at købe mange Ting, end det er nu.

Jeg kunde tænke mig den Mulighed, at det blev sagt, at det var en samfundsskadelig Tale, jeg holder her. Det kan maaske en og anden finde paa, jeg vil naturligvis benægte det. Men jeg tror, det er en absolut Nødvendighed, at man ser Begivenhederne, saaledes som de nu en Gang udvikler sig, klart i Øjnene. Og der er, som sagt, en stor Del af den danske Landbefolkning, der uden Hensyn til, hvor de tidligere har taget deres politiske Stade, er ved at komme ind paa den Vej, og som allerede nævnt, er en af Fortalerne for en sliq Ordning et særdeles anerkendt Medlem af det ene Regeringsparti.

Der er altsaa, mener jeg, Grunde, der taler imod Inflation, og jeg vil længst muligt gaa derimod. Men saa mangler vi den tredje Udvej. Det er den, som jeg mener, at de Konservative helt og fuldt gaar ind for, og som jeg tror — men her bevæger jeg mig ganske vist paa Troens Omraade —, at Regeringspartierne store Flertal stort set ogsaa gaar ind for, dog med en Indskrænkning, som jeg tror ikke kan opretholdes.

Den øjeblikkelige Politik, saaledes som jeg opfatter den, og som den efter min Mening i overordentlig Grad ogsaa har faaet Udtryk i Valutaloven og har faaet Udtryk i Kriseloven, er den, at man skal bevare den danske Beskæftigelse i saa høj Grad som muligt for Danmark, og at man skal bevare Kronen i den Stilling, den i Øjeblikket har til Sterling. Men paa de to Punkter, saaledes forstaar jeg det i hvert Fald, er Regeringspartierne enige: altsaa i Arbejdets Bevarelse og i Kronens Bevarelse.

Et Udtryk for denne Opfattelse synes jeg man i ganske særlig Grad faar gennem det for faa Dage siden behandlede Forslag om en Sukkerordning. Det er klart, at denne Ordning i særlig Grad tog Sigte paa at bevare en Produktion for Danmark, som vi selv kunde drive, og man gjorde det paa den Maade — allerede den Gang udtalte jeg mig derom, og jeg vil gerne gentage en lille Smule deraf —, at man kunstigt forhøjede Prisen paa en Livsfornødenhed, nemlig Sukkeret. Jeg maa have Lov til at sige, at et mere eklatant Bevis for, at Regeringen i den givne Situation maa antages at have Beskæftigelsesproblemet og Danmarks økonomiske Forhold — i den Forstand, at vi er bedst tjent med selv at lave, hvad vi kan lave — i Bagtanke, synes jeg ikke kan føres; og jeg mener, at der, hvis der overhovedet skal være Konsekvens i det, da ikke kan være Tvivl om, at den Linie, man har draget ved Sukkerordningen, kan og maa og bør blive gennemført indenfor en hel Række andre Erhvervsomraader. Altsaa, jeg maa antage, at paa det Punkt, at Beskæftigelsen for Hjemmemarkedet bør sikres Danmark, er vi enige. Hvis vi ikke var det, saa synes jeg dog, at Sukkerordningen vilde være en besynderlig Inkonsekvens.

Men naar jeg er ude over de to Punkter, hvor jeg altsaa mener vi er enige, kommer jeg til det Punkt, hvor det forekommer mig, at Enigheden brister, og her er det Punkt, hvor jeg gerne vilde bede Finansministeren i særlig Grad hæfte sig ved Tingene.

Der kan jo ingen Tvivl være om, at de Foranstaltninger, vi her træffer, dels til